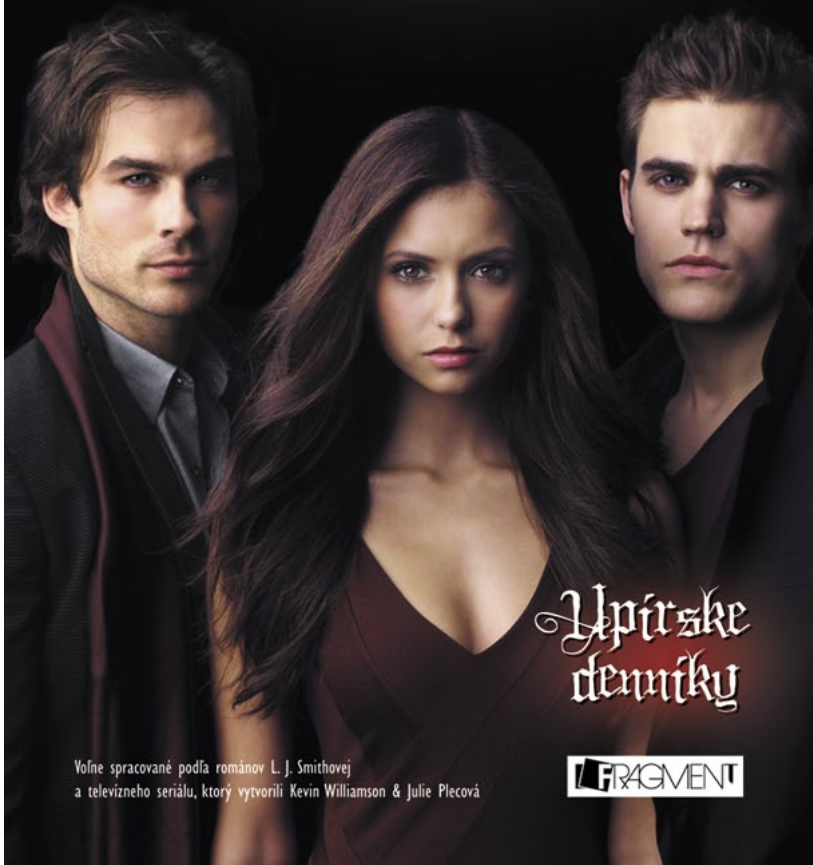

Stefanove TÚŽBA PO KRVÍ denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 2:

Túžba po krvi – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

Básnici a filozofi, ktorých som kedysi zbožňoval, sa mýlili. Smrť neprichádza k nám všetkým a plynutie času nám nezahmlieva spomienky a neobracia naše telá na prach. Keď ma považovali za mŕtveho a na chladnú zem položili nábrobný kameň s mojím vyrytým menom, ktorý mal symbolizovať môj koniec na tomto svete, môj život sa v skutočnosti len začínal. Akoby som tie mnohé roky spal, driemal v najtemnejšej noci a prebudil sa do sveta, ktorý je jasnejší, divokejší, vzrušujúcejší, ako som si kedy predstavoval.

Ľudia, ktorých som poznal, pokračovali vo svojich životoch, tak ako kedysi ja, trávili svoje konečné dni tým, že chodili na trh, starali sa o polia a po západe slnka si kradli tajné božky. Teraz to pre mňa boli len tieň, o nič dôležitejšie než vystrašené veverice a zajace, čo behali v lese a takmer si neuvedomovali svet okolo seba.

No ja som nebol tieň. Bol som úplný – a odolný proti ich najstrašnejšiemu strachu. Porazil som smrť. Nebol som v tomto svete krátkodobým návštevníkom. Bol som jeho pánom a mal som celú večnosť, aby som ho podrobil svojej vôli...

Bol október. Stromy na cintoríne nadobudli hnilobný hnedý odtieň a chladný vietor vystriedal dusné teplo virgínskeho leta. Niežeby som to veľmi cítil. Keďže som bol upír, moje telo vnímalo len teplotu mojej ďalšej obete, zohrieval som sa očakávaním jej horúcej krvi, ktorá mi čoskoro bude prúdiť v žilách.

Moja ďalšia obeť bola len pár metrov odo mňa: dievča s gaštanovými vlasmi práve preliezalo cez plot Hartnettovho statku, ktorý hraničil s cintorínom.

„Clementine Haverfordová, prečo ešte nie si v posteli?“ Moje hravé vystupovanie sa vôbec nezhodovalo s horúcim, ťažkým smädom, čo mnou prúdilo. Clementine tu nemala byť, ale Matt Hartnett bol do nej oddávna zaľúbený. A hoci Clementine bola zasnúbená s Randallom Haverfordom, svojím bratrancom z Charlestonu, bolo jasné,

že táto náklonnosť je vzájomná. Už vtedy hrala nebezpečnú hru. Netušila však, že sa skončí smrteľne.

Clementine žmúрила do tmy. Podľa ospalých očí a stôp vína na zuboch som vedel, že má za sebou dlhú noc. „Stefan Salvatore?“ hlesla. „Veď ty si mŕtvy.“

Spravil som k nej krok. „Naozaj?“

„Áno, bola som ti na pohrebe.“ Mykla hlavou, nevyzerala však príliš znepokojene. V podstate spala, bola omámená od dúškov vína a ukradnutých bozkov. „Snívaš sa mi?“

„Nie, nie som sen,“ odvetil som zachrípnuto.

Chytil som ju za plecía a pritiahol k sebe. Klesla mi na hrud' a uši mi zaplnil hlasný bubon jej tlkotu srdca. Voňala jazmínom, tak ako minulé leto, keď sa moja ruka dotýkala živôtika na jej šatách, keď sme pod mostom Wickery hrali Damonovu hru na bozkávanie.

Jedným prstom som jej prešiel po lícach. Clementine bola moja prvá láska a často som rozmýšľal, aké by to bolo, takto ju držať v náručí. Priložil som jej pery na ucho. „Som skôr nočná mora.“

Kým stihla čo i len hlesnúť, zaboril som jej zuby rovno do krčnej tepny a vzdychol som, keď som v ústach zacítil prvý prúd. Bolo to dievča so sladkou tváričkou, ale jej krv nebola vôbec taká sladká, ako som si predstavoval. Chutila zadymene a trpkو ako káva pripálená na horúcich kachliach. Aj tak som sa poriadne napil, preglgal

som ju, až kým Clementine neprestala chrčať a pulz sa jej nespomalil na šepot. Ochabla mi v náruči a oheň, čo mi horel v žilách a bruchu, zhasol.

Celý týždeň som lovil a zistil som, že moje telo si vyžaduje dve kŕmenia za deň. Väčšinou som len počúval životodarnú tekutinu, ako prúdi telami obyvateľov Mystic Falls, a fascinovalo ma, ako jednoducho si ju od nich môžem vziať. Keď som zaútočil, robil som to opatrne, sýtil som sa hosťami v penzióne, alebo som si bral sýte dúšky od vojakov pri Leestowne. Clementine bude prvou obeťou, s ktorou som sa kedysi priatelil – prvou obeťou, ktorá obyvateľom Mystic Falls bude chýbať.

Odtiahol som zuby od jej krku, oblizol som si pery, jazykom som vychutnal kvapku krvi v kútiku úst. Potom som dievča odvliekol z cintorína do kameňolomu, kde sme s bratom Damonom bývali, odkedy sme sa premenili.

Slnko sa práve prikrádalo ponad obzor, Damon apaticky sedel na okraji vody a hľadel do hĺbočiny, akoby sa v nej ukrývalo tajomstvo vesmíru. Bol takýto stále, odkedy sme sa pred siedmimi dňami prebudili ako upíri, žiaľil za Katherine, za upírkou, ktorá z nás spravila to, čím sme sa stali. Hoci ma premenila na mocnú bytosť, na rozdiel od brata som jej smrť uvítal. Urobila si zo mňa blázna a spomienka na ňu mi trpko pripomínala, aký som bol kedysi zraniteľný.

Kým som pozoroval Damona, Clementine mi vzdychla v náručí a jedno viečko sa jej zachvelo. Keby jej na golier pokrčených šiat z modrého tylu nepremokala krv, zdalo by sa, že len upadla do hlbokého spánku.

„Pst,“ zašepkal som a zopár uvoľnených prameňov vlasov som jej zasunul na ucho. Hlas v hlave mi našepkával, že by som mal cítiť ľútosť, lebo som jej vzal život, no nič také mi nehrozilo. Posunul som si ju v náručí, prehodil som si ju cez plece ako vrece s ovsom a prešiel som k brehu.

„Braček, na.“ Bez veľkých ceremónií som mu k nohám zhodil Clementinino bezduché telo.

Damon pokrútil hlavou a povedal: „Nie.“ Jeho pery pripomínali kriedu. Na tvári sa mu črtali tmavé cievky, vyzerali ako praskliny v mramore. V slabom rannom svetle pripomínal jednu z rozpadajúcich sa sôch na cintoríne.

„Musíš piť!“ oboril som sa naňho. Pritisol som ho k zemi a prekvapila ma vlastná sila. Rozšírili sa mu nozdry. Tak ako v mojom prípade, aj na jeho unavené telo pôsobila vôňa krvi omamne. Čoskoro sa perami dotkol Clementininej pokožky, hoci sa predtým vzpíeral. Začal piť, najprv pomaly, potom tú tekutinu logal ako vysmädnutý kôň.

„Prečo ma do toho nútiš?“ spýtal sa smutne, spakruky si utrel ústa a sykol.

„Musíš набраť silu.“ Štuchol som do Clementine špičkou zablatenej čižmy. Ticho zachrčala, ešte žila. Aspoň zatiaľ. No jej život bol v mojich rukách. Ten pocit mnou zavibroval, akoby celá moja bytosť horela. Vďaka tomu – lovu, víťazstvu a príjemnej ospalosti, ktorá vždy nasledovala po kŕmení – sa pred nami budúcnosť rozprestierala ako nekonečné dobrodružstvo. Prečo to Damon odmieta pochopiť?

„Toto nie je sila. Je to slabosť,“ zasyčal Damon a vstal. „Je to peklo na zemi a nič už nemôže byť horšie.“

„Nič? Radšej by si bol mŕtvy ako náš otec?“ Neveriac som pokrútil hlavou. „Dostal si druhú šancu.“

„Nikdy som o ňu nežiadal,“ odsekol Damon. „O nič z tohto som nežiadal. Chcel som len Katherine. Je preč, tak ma teraz zabi a bude pokoj.“ Damon mi podal vrúbkovaný dubový konár. „Tu máš,“ povedal a postavil sa oproti mne, rozpriahol ruky a nastavil obnaženú hrud'. Stačilo by jedno bodnutie do srdca a pranie by sa mu splnilo.

V mysli sa mi rýchlo striedali spomienky: Katherine, jej jemné tmavé kučery, tesáky, čo sa ligotali v mesačnom svite, zaklonená hlava tesne predtým, ako sa mi zahryzla do krku, vždy prítomný príviesok z lazuritu, ktorý jej spočíval v priehlbine krku. Teraz som chápal, prečo zabila moju snúbenicu Rosalyn, prečo potrebovala ovládať mňa a Damona, prečo využívala svoju krásu a nevinný výzor na to, aby jej ľudia dôverovali a ochraňovali ju.

Bola to jej podstata. A teraz tá podstata bola aj naša. No kým ja som ju prijal ako dar, Damon ju považoval za kliatbu.

Zlomil som konár na kolene a úlomky som odhodil do rieky. „Nie,“ povedal som. Hoci by som to nahlas nikdy nepriznal, predstava večného života bez jediného priateľa na svete mi naháňala strach. Chcel som, aby sme sa spolu s Damonom naučili byť upírmí.

„Nie?“ zopakoval Damon a otvoril oči. „Si natoľko chlap, aby si zabil starú lásku, ale nie svojho brata?“ Sotil ma na zem. Týčil sa nado mnou s vycerenými tesákmi, potom mi napľul na krk.

„Nebud' trápny!“ Vstal som. Stále mal silu, ale ja som bol vďaka pravidelnému kŕmeniu oveľa silnejší. „A neklam sám seba, že ťa Katherine milovala,“ zavrčal som. „Milovala len svoju silu a tešilo ju všetko to, k čomu nás dokázala prinútiť. No nikdy nás nemilovala.“

Damonovi blľali oči. Vrhol sa na mňa rýchlosťou cválajúceho koňa. Vrazil do mňa plecťom tvrdým ako kameň a sotil ma do stromu. Kmeň sa s hlasným praskotom zlomil. „Milovala ma.“

„Tak prečo potom premenila aj mňa?“ šprihol som mu do tváre. Vyskočil som na nohy a odrazil som ďalší úder.

Slová mali zamýšľaný účinok. Damonovi klesli plecťa a zapotácal sa. „Dobre. Urobím to sám,“ zašomral, chytil ďalší konár a zamieril si ostrým koncom na hrud'.

Vytrhol som mu konár a ruky som mu skrútil za chrbtom. „Si môj brat – si moje telo a krv. Pokiaľ žijem, budeš žiť aj ty. A teraz poď.“ Posotil som ho k lesu.

„Kam?“ spýtal sa Damon apaticky. Odrazu sa dal ťahať.

„Na cintorín,“ odvetil som. „Ideme na pohreb.“

Damonovi sa v očiach zjavila tlmená iskierka záujmu.

„Komu?“

„Otcovi. Nechceš sa rozlúčiť s človekom, ktorý nás zabil?“

S Damonom sme sa krčili na cintoríne v jedľovom hájiku za hrobkami, v ktorých spočívali kosti zakladateľov Mystic Falls. Hoci bolo skoro, okolo zívajúcej diery v zemi už s prihrbenými chrbtami stáli obyvatelia mesta. Pri každom nádychu sa k azúrovej oblohe kúdolila para, akoby celé zhromaždenie fajčilo cigary. Ľudia sa už ani nepokúšali prestať drkotať zubami.

Moje vyostrené zmysly vnímali scénu pred našimi očami. Vzduch oťažel sladkastou vôňou železníka – rastliny, ktorá upírov oberá o moc. Tráva bola vlhká od rosy, každá kvapka vody dopadala na zem so strieborným cvengotom a v diaľke sa ozvali kostolné zvony. Aj odtiaľto som v kútiku oka Honorie Fellsovej videl slzu.

Dole pri kazateľni starosta Lockwood prestupoval z nohy na nohu, očividne túžil upútať pozornosť davu. Nad